

Към стр. 159-160. — За Теплякова говори повече проф. М. Пропруженко в „Известия на Народния Етнографич. Музей в София“ (г. III, кн. I и II), гдето привежда и е писаното за него в руската митература.

Към стр. 168-169. — К. Н. Бестужевъ — Рюминъ, знаменитъ руски историкъ и славянски деятель, поемайки председателство на С.-Петербург. Слав. благотв. общество, на 11 май 1878. определя по следния начинъ сжщността на славянската идея; следъ като заявява, че сжщината на тая идея той важда въ православие, т. е. именно въ това, въ което сж виждали тая сжщина първитъ поборници на слав. идея, Хомяковъ К. Аксаковъ и Самаринъ, той пояснява по-нататъкъ мисълта си: „Азъ не изведнъжъ дойдохъ до това заключение. Като човѣкъ възпитанъ по европейски, азъ дълго трѣбваше да се боря съ себе си, докато се убедихъ, че основата на нашата история е православието. Православието, както го разбира нашиятъ народъ, това е отсъствие на духовно едновластителство, пълна въротърпимостъ, съединена съ уважение къмъ чуждата вѣра. Като такова, православието не само не може да служи за разобщаване между отдѣлнитъ славянски племена, но дори облекчава тѣхното обединение. Характерътъ на нашето православие стои въ пълна хармония съ другитъ основи на руската история. Тѣзи основи сж: въ областта на политическия животъ — безсъсловностъ, въ стопанската областъ — *общинностъ и главно — общинно землевладѣние*. (Изъ протоколитъ на С.-Петербург. Слав. благотв. общество, които сж цитирани въ текста).

Много интересно и хубаво говори за общинното начало, като основа на руския и изобщо на общославянския битъ, и Орестъ Ф. Миллеръ въ своята книга „Славянство и Европа“ (Статии и рѣчи) Спб. 1877, стр. 261 и сл.

Към стр. 174. Тукъ се има предъ очи чувовното стихотворение на Конст. Аксакова, писано на 1853 г.; то е възторжена химна на свободата на словото, която Аксаковъ възпѣва като „чудо изъ Божиихъ чудеса“. Читателътъ може да го прочете въ „Слав. Гласъ“, г. 1923, кн. 4.

Към стр. 195. Отъ писмото на Найдень Герова (Арх. I, брой 534) узнаваме интересната подробностъ, че графъ Воронцовъ именно следъ прочитането на Венелиновата работа „О зародышѣ новой болгарской литературы“ се въодушевилъ отъ желание да направи нѣщо добро за бѣлгаритъ и поради това охотно склонилъ на просбата на одеситѣ бѣлгари, да ходатайствува предъ Императора за исканитѣ 4 стипендии.

Към стр. 205. За политическата дейностъ на Ник. Христофоровичъ Палаузовъ въ полза на бѣлгарщината и за заслугата му като създателъ на Бѣлгарското настоятелство въ Одеса писа наскоро следъ смъртта му (2 мартъ 1899) Р. М. Каролевъ въ „Период. сп. на Бѣлг. книж. д-во“ г. 1900, мартъ.

Към стр. 218. Съ каква почитъ се ползува у насъ Московскитъ университетъ, се вижда отъ обстоятелството, че патронниятъ празникъ на тоя у-тъ, Татянинъ день, отъ 1880 год. и до днесъ редсвѣно се празд-